

krøller præsenterede sig næsten koket mod de ikke helt afblomstrede Kinder, kunde man meget godt forstaa, hvad der i Nyboder fortaltes om hendes fordums Herlighed. De havde i det hele været et smukt Par, hun og Højbaadsmanden, — og dertil et lykkeligt Par. Havde maaske Højbaadsmanden ikke altid holdt sig Lovens sjette Bud strengt efterrettelig, havde Madammen til Gengæld været trofast for dem begge, skønt det ingeniunde havde manglet hende paa Forlokkere. Kunde man tro Rygtet, havde endog en af Hoffets Prinser, der altid gik paa Rov efter unge Nyboderskoner, hvis Mænd var paa Langrejser, en Aftenstund i en Toldbodvagts Lignelse passet hende op paa Hjørnet af Haregaden og her, efter at have givet sig tilkende for hende, gjort hende et galant Tilbud. Hun havde nejjet og slaaet Øjnene ned og takket for den store Ære; hvorpaa hun havde fulgt ham hen i den mørke Kirsebærgang under Volden. Men her, hvor hun kunde være uden Frygt for Vidner, havde hun pludseligt lagt den lille visne Prins over sit Knæ og af sit gode Hjærte givet ham en Endefuld, der ikke netop var den første Revselse, nogen krænket Nyboderskone havde tildelt ham, men sikkert nok den kraftigste.

Den medborgerlige Anseelse, som dette aldrende Ægtepar nød, var da af gammel Dato, og deres Hjem var endnu et Samlingssted for Nyboders mest agtbare Personer. Trods deres firsindstyve